

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 17814/15
Дана 29.09.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Градске општине Стари град у Београду, коју заступа законски заступник Правобранилаштво Градске општине Стари град, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, ради поништаја решења број: 46-00-01238/2015-13 од 24.11.2015. године, у предмету враћања имовине, уз учешће заинтересованог лица А.А. из ..., улица ..., коју заступа пуномоћник Владимир М. Рабреновић, адвокат из Београда, улица Пожешка број 85а, након одржане усмене јавне расправе, дана 29.09.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 29.09.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Градска општина Стари град у Београду да заинтересованом лицу А.А. из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца Градске општине Стари град за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба Градске општине Стари град у Београду, изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Ниш, број 46-011108/2012 од 19.06.2015. године. Ожалбеним делимичним решењем од 19.06.2015. године, тачком 1. диспозитива усваја се захтев, враћа се имовина и утврђује право својине законског наследника А.А. из ..., ул. ... и то на 1/2 идеалних делова на: А) стану основни број 5 – ев. бр. 10, по структури четворособан, површине 130 м², који се налази на III спрату стамбене зграде за колективно становање у ..., ул. ..., постојеће на кат. парцели бр. ... КО ..., уписаног у

лист непокретности ... КО ... у В-лист други део као државна својина корисник општина ... ул. ...; Б) градском грађевинском земљишту на кат. парцели бр. ... КО ..., уписаној у лист непокретности ... КО ..., као својина Републике Србије, корисници власници посебних делова зграде, уписани у Б-2 лист и то у уделу који је у сразмери са површином посебног дела зграде која се враћа у односу на укупну површину објекта на тој парцели, које непокретности су одузете у поступку национализације од ранијих сувласника Б.Б. решењем Комисије за национализацију при НОО Стари град Н. бр. .../59 од 19.12.1960. године. Тачком 2. диспозитива ожалбеног делимичног решења обавезује се Република Србија, као власник и Градска општина Стари град из Београда као корисник да А.А. из ..., по правноснажности тог решења пренесу у својину непокретност из тачке 1. диспозитива тог решења; тачком 3. диспозитива ожалбеног делимичног решења утврђује се да Јавно предузеће "В.В." има право да и након доношења решења о враћању непокретности као купац користи предметну непокретност за своје делатности у периоду који је неопходан за прилагођавање његовог пословања, али не дуже од 3 године од извршности решења о враћању имовине. Права и обавезе између корисника реституције и ЈП "В.В." након доношења решења уредиће се уговором, а у случају да се уговор не закључи у року од 3 месеца од дана извршности решења о враћању имовине, свака страна може захтевати да суд својом одлуком уреди њихов однос. Тачком 4. диспозитива ожалбеног делимичног решења утврђује се да ће на основу тог решења, а по његовој правноснажности надлежни орган за упис права на непокретностима извршити упис права својине на непокретностима из тачке 1. диспозитива тог решења у корист А.А.. Тачком 5. диспозитива ожалбеног делимичног решења налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу тог решења, а по његовој правноснажности изврши брисање свих хипотекарних терета забележних у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива тог решења. Тачком 6. диспозитива ожалбеног делимичног решења утврђује се да ће о делу захтева који се односи на враћање осталих непокретности које су одузете као сувласништво Б.Б. бити одлучено накнадно, посебним решењем, када се за то стекну услови у складу са законом, а тачком 7. диспозитива истог решења утврђује се да је враћена имовина у слободном промету, а да Република Србија и Град Београд имају право прече куповине приликом првог отуђења.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 24.12.2015. године, тужилац оспорава законитост оспореног решења туженог органа од 24.11.2015. године, јер сматра да су управни органи у конкретном случају из утврђених чињеница извели неправилан закључак у погледу чињеничног стања, што је уз погрешну примену материјалног права за последицу имало доношење незаконитих одлука. Наводи да је предмет захтева за враћање имовине пословни простор који се налази на 3. спрату зграде у улици ... број ... у ..., површине 130м², који је у листу непокретности уписан као четворособан стан површине 130м², основи број 5, евиденциони број 10. Међутим, указује да наведени простор за обављање своје претежне делатности користи ЈП "В.В.", на основу решења Општине Стари град, број 06-55/91 од 02.07.1991. године и закључка Извршног одбора СО Стари град број 361-.../002 од 12.09.2002. године и да су у том простору смештени сектор одржавања и архива овог јавног предузећа. Надаље, наводи да је Јавно предузеће "В.В.", основала Градска општина Стари град за обављање своје надлежности, обезбеђивање коришћења пословног простора којим управља. Указује на одредбе члана 18. став 1. тачка 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и Закона о локалној самоуправи, којим је прописано да су јединице локалне самоуправе

општина и град, као и Статута Града Београда, према коме градска општина на свом подручју врши послове из надлежности града одређене Статутом, а према коме, између осталог, градска општина преко својих органа обезбеђује коришћење пословног простора којим управља, одређује висину закупнине пословног простора, те врши друге послове у вези са коришћењем пословног простора. Тужилац истиче да код наведених законских одредаба, послови обезбеђивања коришћења пословног простора којим управља градска општина, представљају законом утврђену надлежност градске општине, као органа јединице локалне самоуправе, која је у конкретном случају за потребе остваривања те надлежности основала наведено Јавно предузеће. Стога сматра да је погрешно закључивање управних органа да нема места примени члана 18. став 1. тачка 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећење, јер ЈП "В.В." није орган јединице локалне самоуправе, већ јавно предузеће чији је оснивач Скупштина те општине, будући да је исто основано како би Градска општина Стари град обављала једну од својих законом утврђених надлежности. Такође, сматра да при томе није битно што се ради о простору који је у листу непокретности уписан као стан, јер се исти деценијама користи као пословни простор, те фактички такав статус и има. Сматра и да тужени нема право да процењује да ли је јавном предузећу довољан простор где има регистровано седиште и да му спорни простор не представља неодвојиви саставни део средстава која служе за обављање претежне делатности, јер правно лице може имати само на једној адреси регистровано седиште, али то не значи да је само тај простор довољан за обављање његове делатности. Са ових разлога детаљно наведених у тужби, тужилац предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, те обавезе туженог да Градској општини Стари град надокнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења. Налазећи да тужилац уз тужбу није доставио нове чињенице, нити предложио нове доказе, осим оних који су наведени у жалби на првостепено решење, а који су од стране туженог приликом доношења оспореног решења оцењени, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу достављеном суду 26.01.2016. године, оспорило све наводе тужбе и захтев тужбе. Заинтересовано лице указује да је тужилац у тужби поновио наводе из жалбе, према којима се одредбе члана 18. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу могу односити и на јавна предузећа, а не само на државне органе. Истиче да је тужени орган у оспореном решењу ове разлоге правилно оценио, када је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из наведене законске одредбе да непокретност која је предмет враћања не може да буде враћена у натуралном облику. Ово и из разлога што се предметни стан број 5, не налази у службеној згради, већ у стамбеној згради за колективно становање, што нема доказа да је спроведен поступак у смислу прописа о планирању, уређењу простора и изградњи објекта за пренамену стамбеног у пословни простор. Осим тога истиче да се предметна непокретност у листу непокретности води као стан, чији је власник Република Србија, који је и наведен у првостепеном решењу као први обвезник враћања подржављене имовине, сагласно члану 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Такође, указује да је у току поступка реституције Јавно предузеће "В.В." у допису упућеном Јавном правобранилаштву Градске општине Стари град дана 27.05.2013. године, навело да у периоду од када су предметни пословни

простори удружени у Фонд пословног простора општине Стари град, на истом нису вршене измене предвиђене чланом 17. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и исти нема намену, односно статус који је одређен чланом 18. истог закона. Надаље, указује на чињеницу да се у члану 18. став 1. тачка 2) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу не спомињу јавна предузећа, већ државни органи, да Јавно предузеће “В.В.” није државни орган, већ доходована организација која послује на бази остваривања прихода. У односу на наводе тужбе указује и да је чланом 27. Закона о локалној самоуправи, прописано да су органи општине: скупштина општине, председник општине, општинско веће и општинска управа. Сматра да су разлози дати у оцену навода жалбе ваљани, да је у Одлуци о оснивању Јавног предузећа “В.В.” наведено да је претежна делатност овог предузећа: изнајмљивање властитих или изнајмљених некретнина и управљање њима, да се у стану број 5 налази Служба одржавања и архива јавног предузећа, па да се предметни простор не може изузети из обавезе враћања ни у том смислу, имајући у виду да члан 18. став 1. тачка 4) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу говори о простору који служи за обављање претежне делатности. Такође, сматра неоснованим наводе тужбе којима се оспоравају разлози из образложења оспореног решења у којима се наводи да Јавно предузеће “В.В.” није из области енергетике, телекомуникација, саобраћаја, водопривреде и комуналних делатности. Ово јер ЈП “В.В.” са својом делатношћу изнајмљивања властитих или изнајмљених некретнина и управљања њима, није предузеће у смислу Закона о комуналним делатностима, из ових области, па сматра да је и у том смислу правилна одлука туженог да предметна непокретност није изузета из враћања у натуралном облику ни по овом основу. Такође, сматра да услова из члана 18. став 1. тачка 3) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, нема ни из разлога што се између установа и јавних предузећа не може ставити знак једнакости, с обзиром на одредбе Закона о јавним службама. Са ових разлога детаљно изнетих у датом одговору, заинтересовано лице сматра да је оспорено решење правилно и на закону засновано и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, а тужиоца обавезе да заинтересованом лицу надокнади трошкове управног спора. Заинтересовано лице је суду доставило дана 26.01.2017. године, поднесак у коме је обавестило суд да је Одлуком о престанку са радом ЈП “В.В.”, објављеном у “Службеном листу града Београда”, број 111/16 од 29.11.2016. године, Јавно предузеће “В.В.” брисано из Регистра привредних субјеката, те да се увидом на лицу места уверило да је та одлука и спроведена, јер су просторије у улици ... у ... у којој се налазило главно седиште предузећа потпуно испражњене. Сматра да изнета околност додатно указује на беспредметност тужбе поднете против оспореног решења и да тужбу треба одбити.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као и када се утврђује чињенично стање ради решавања у пуној јурисдикцији. Усмена јавна расправа је одржана дана 29.09.2017. године у присуству заинтересованог лица и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваних законског заступника тужиоца и туженог органа.

У речи на усменој расправи, пуномоћник заинтересованог лица је остао у свему при разлозима из одговора на тужбу од 26.01.2016. године и поднеска од 26.01.2017. године. Посебно је указао да сматра да су у конкретном случају неосновани

наводи тужбе, према којима се има применити члан 18. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, којом одредбом је прописана забрана враћања одређене имовине, те да су другостепени и првостепени орган у својим решењима дали правно ваљане и детаљне разлоге за оцену неоснованим навода тужиоца и примену наведене законске одредбе. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану и обавезе тужиоца да заинтересованом лицу на име трошкова управног спора за заступање преко пуномоћника адвоката по важећој адвокатској тарифи исплати износ за састав писменог одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, за образложени поднесак који је допуна одговора на тужбу износ од 16.500,00 динара и за заступање на усменој јавној расправи, износ од 18.000,00 динара.

Након усмене јавне расправе Управни суд је, испитујући оспорени управни акт у смислу члана 41. Закона о управним споровима, у смислу члана 2., члана 33. став 1. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима, а након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је заинтересовано лице А.А. поднела првостепеном органу, Агенцији за реституцију Републике Србије, дана 04.12.2012. године, захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење бившег власника Б.Б., између осталог, непокретности које су национализоване решењем Комисије за национализацију при НОО Стари град у Београду, Н бр. .../59 од 19.12.1960. године, међу којима је и стан површине 130м² који се налази на 3. спрату стамбене зграде за колективно становање у улици ... број ... у Београду постојећој на кп. бр. ... КО По проведеном поступку, након извршеног увида у акта о подржављењу, те остале доказе приложене уз захтев, првостепени орган је ожалбеним делимичним решењем усвојио захтев заинтересованог лица и утврдио му право својине као законском наследнику на 1/2 идеалних делова, а Републику Србију као власника и Градску општину Стари град, као корисника, обавезао да заинтересованом лицу по правноснажности овог решења пренесу у својину означене непокретности, док је у односу на Јавно предузеће "В.В." утврдио право да и након доношења решења о враћању непокретности, као купац користи предметну непокретност за своју делатност у периоду који је неопходан за прилагођавање његовог пословања, али не и дуже од 3 године од извршности решења о враћању имовине, да се права и обавезе између корисника реституције и ЈП "В.В." након доношења решења уређују уговором, а у случају да се уговор не закључи у року од три месеца од дана извршности решења о враћању имовине, свака странка може захтевати да суд својом одлуком уреди њихов однос. Против наведеног делимичног решења тужилац је изјавио жалбу која је оспореним решењем одбијена, као неоснована. Према наводима из образложења оспореног решења, тужени је након увида у списе закључио да је одлука првостепеног органа садржана у диспозитиву ожалбеног делимичног решења правилна и на закону заснована, јер су у конкретном случају испуњени сви законски услови за враћање предметне имовине подносиоцу захтева у утврђеном уделу у натуралном облику, при чему није повређена одредба члана 18. став 1. тачка 2. и 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, на чију повреду се жалбом указује. Ово јер, по оцени туженог, из доказа у списима произлази: да је непокретност која је предмет захтева за враћање, уписана у евиденцији непокретности, односно листу непокретности број ... КО ..., као стан, а не као пословна просторија,; да ЈП "В.В." није орган јединице локалне самоуправе, већ јавно предузеће чији је оснивач скупштина те

општине, а чланом 27. Закона о локалној самоуправи је прописано да су органи општине скупштина општине, председник општине, општинско веће и општинска управа; да из Одлуке о промени Одлуке о оснивању јавног предузећа за управљање пословним простором “В.В. ЈП”, објављеном у “Службеном листу града Београда”, број 16/13 од 06.04.2003. године, произлази да је претежна делатност Јавног предузећа “В.В.”, изнајмљивање властитих и изнајмљених некретнина и управљање њима, која делатност не спада у област енергетике, телекомуникације, саобраћаја, водопривреде и комуналних делатности; да предметни стан не представља неодвојиви саставни део мреже објеката, уређаја или других средстава која служе за обављање претежне делатности наведеног јавног предузећа, будући да из списка прозилази да се седиште тог предузећа налази у улици ... број ... у ..., у површини од 330,03м², а састоји се од 16 канцеларија површине 311,03м² на 2. спрату и пословне просторије на 1. спрату површине 19м²; као и да Јавно предузеће “В.В.” није установа, односно јавна служба којој предметна непокретност служи за обављање делатности установа из области здравства, васпитања и образовања, културе и науке или других установа као јавних служби основаних од стране носилаца јавне својине, а чијим би враћањем био битно ометен рад и функционисање тих служби. Код наведеног, тужени закључује да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 18. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, да стан који је предмет враћања буде изузет од враћања у натуралном облику, те да су неосновани наводи жалбе којима се супротно указује, као и да су из датих разлога без утицаја на доношење другачије одлуке у овом предмету жалбени навод да је нејасно на основу чега је првостепени орган закључио да враћање предметних пословних просторија не би довело до отежаног функционисања Јавног предузећа “В.В.” у смислу члана 18. став 1. тачка 3) истог закона. Са изнетих разлога, а налазећи да су и остали наводи жалбе неосновани и без утицаја на другачије одлучивање, тужени орган је, позивајући се на одредбу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 8. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, број 72/11, 108/13 и 142/14), под насловом “Начело приоритета враћања у натуралном облику”, прописано је да се одузета имовина бившем власнику враћа у својину и државину, а ако то према овом закону није могуће, бивши власник има право на обештећење (став 1.); ако враћање државине на одузетој непокретности није одмах могуће, бившем власнику вратиће се својина на одузетој ствари, а са лицем које је држалац у време ступања на снагу овог закона, успоставиће се закупни однос под тржишним условима, ако овим законом није друкчије уређено (став 2). Одредбом члана 18. истог закона, под насловом “Изузеци од враћања у натуралном облику”, прописано је да се не враћа право својине на непокретностима које на дан ступања на снагу овог закона имају следећу намену, односно статус, па између осталог: 1) непокретности које су по Уставу и закону искључиво у јавној својини; 2) службене зграде и пословне просторије које служе за обављање законом утврђене надлежности државних органа, органа аутономне покрајине, органа јединице локалне самоуправе и органа месне заједнице; 3) непокретности које служе за обављање делатности установа из области здравства, васпитања и образовања, културе и науке или других установа као јавних служби, основаних од стране носилаца јавне својине, а чијим би враћањем био ометен рад и функционисање тих служби; 4) непокретности које су неодвојиви саставни део мрежа објеката, уређаја или других средстава која служе за обављање претежне делатности јавних предузећа друштава

капитала основаних од стране носилаца јавне власти, као и њихових зависних друштава из области енергетике, телекомуникација, саобраћаја, водопривреде и комуналних делатности.

Оцењујући законитост оспореног решења на основу изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази да је оспорено решење донето без повреда правила поступка који је спроведен у складу са важећим процесним одредбама и применом релевантног материјалног права на правилно утврђено чињенично стање. Ово јер из доказа у достављеним списима прозилази, а тужилац и не спори, да је у конкретном случају предмет враћања непокретност која је у листу непокретности уписана као стан у стамбеној згради за колективно становање, који користи Јавно предузеће “В.В.”, чији је оснивач Скупштина Градске општине Стари град, а чија је делатност изнајмљивање властитих и изнајмљених некретнина и управљање њима. Код изнетог, Управни суд налази да из правних прописа и разлога датих у образложењу оспореног решења и списка предмета ове управне ствари произилази да је правилно закључивање туженог да ожалбеним делимичним решењем којим је подносиоцу захтева имовина враћена у натуралном облику није повређена одредба члана 18. став 1. тачка 2), 3) и 4) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, јер предмет враћања није службена зграда и пословна просторија, не ради се о непокретности која служи за обављање делатности установа из области здравства, васпитања и образовања, културе и науке или других установа као јавних служби основаних од стране носиоца јавне својине, а чијим би враћањем био ометен рад и функционисање тих служби, нити се ради о непокретности која је саставни део мрежа, објеката, уређаја или других средстава која служе за обављање претежне делатности јавних предузећа, друштава капитала основаних од стране носиоца јавне функције, као и њихових зависних друштава из области енергетике, телекомуникација, саобраћаја, водопривреде и комуналних делатности. Стога су, по оцени суда, неосновани наводи тужбе који су истицани и у жалби и које је, према налажењу суда, тужени правилно оценио у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку, који је у поступку враћања имовине примењен сходно члану 11. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу на питања поступка која нису уређена овим законом и за своју оцену дао довољне и јасне разлоге у образложењу оспореног решења, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору и у том поступку били оцењени као што је у конкретном случају.

Налазећи да код изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, ни остали наводи тужбе нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења и да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је након закључене усмене јавне расправе у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима применом члана 40. став 2. и члана 41. Закона о управним споровима одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде којом је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је донео применом члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом члана 153. Закона о парничном

поступку, који се у управном спору сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, а имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору.

Одлуку о трошковима управног спора као у ставу III диспозитива пресуде, суд је донео на основу члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и одредбе члана 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку, па је заинтересованом лицу за заступање преко пуномоћника, адвоката, признао трошкове управног спора и то у износу од 16.500,00 динара за састав одговора на тужбу те износ од 18.000,00 динара за заступање на усменој јавној расправи, а сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, док трошкови у траженом износу од 16.500,00 динара на име састава поднеска од 26.01.2017. године, нису признати, јер се по оцени суда не ради о трошковима који су били потребни ради вођења овог управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 29.09.2017. године, 15 У. 17814/15

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ